

**Розділ перший,
у якому Чарліна погоджується
наглядати за домом чарівника**

— Чарліна повинна це зробити, — заявила тітонька Семпронія. — Адже ми не можемо допустити, щоби дідусь Вільям займався цим сам.

— Твій двоюрідний дідусь Вільям? — перепитала пані Бейкер. — А хіба він не... — вона кахикнула і понизила голос, бо збиралася сказати не надто пристойну, як на неї, річ. — А хіба він не чарівник?

— Атож, — підтвердила тітонька Семпронія. — Але в нього, — тут вона також понизила голос, — у нього всередині, ну, знаєш, щось розростається, і допомогти йому можуть тільки ельфи. Вони мають забрати його з собою, розумієш, щоб вилікувати, відтак комусь доведеться припилінувати за його домом. Чари, щоб ти знала, втікають, якщо за ними нема кому доглянути. А в мене надто багато справ, аби займатися ще й цим. Саме тільки моє товариство допомоги бездомним собакам...

— І в мене так само! Цього місяця ми по шию завалені замовленнями на весільні торти, — поквапно

докинула пані Бейкер. — Сем казав, що навіть сьогодні вранці...

— А значить, це має бути Чарліна, — постановила тітонька Семпронія. — Вона вже доволі доросла.

— Ну... — почала було пані Бейкер.

Тут вони обидві глянули в протилежний бік вітальні, де сиділа донька пані Бейкер — як завжди, втупившись у книжку, зсутулена, бо герань пані Бейкер пропускала у вікно не надто багато світла. Її руде волосся було недбало посколюване шпильками у вороняче гніздо, а окуляри мало не сповзали з кінчика носа. У руці вона тримала один із великих сочистих батькових пирогів і жувала його за читанням. Крихти падали на книжку, і вона змітала їх шматком пирога, якщо вони заважали їй читати.

— Ну... ти нас чуєш, доню? — стривожено поцікавилася пані Бейкер.

— Ні, — відповіла Чарліна з повним ротом. — А що?

— Ось ми все і владнали, — втішилася тітонька Семпронія. — Я тебе залишаю, Вероніко, люба, а ти їй усе поясниш.

Вона піднялася і величним жестом розправила складки спершу на своїй штивній шовковій сукні, а тоді на своїй шовковій парасолі.

— Я приїду по неї завтра вранці, — сказала вона. — А зараз я мушу йти сказати бідолашному дідусеві Вільяму, що Чарліна подбає про дім, поки його не буде.

Тітонька Семпронія випливла з кімнати, полишивши пані Бейкер наодинці з бажанням, щоби тітка її чоловіка не була такою багатою і такою владною, та ще — з думками про те, як їй тепер пояснити це все Чарліні, не кажучи вже про Сема. Сем ніколи не дозволяв Чарліні робити нічого такого, що не було б абсолютно респектабельним. Не дозволяла цього й пані Бейкер — окрім випадків, коли у справу втручалася тітонька Семпронія.

Тим часом тітонька Семпронія вмостилася у своїй невеличкій бричці й наказала кучерові везти її на інший кінець міста — туди, де мешкав дідусь Вільям.

— Я все залагодила, — заявила вона, пройшовши магічними переходами у кімнату, в якій дідусь Вільям сидів і похмуро писав наукову роботу. — Завтра приїде моя двоюрідна внучка Чарліна. Вона зустрінеється з тобою перед твоїм від'їздом і допильнує тебе, коли ти повернешся. А сама тим часом доглядатиме за будинком.

— Це вкрай люб'язно з її боку, — сказав дідусь Вільям. — Значить, як я розумію, вона неабияк знається на чарах?

— Не маю жоднісінького уявлення, — відповіла тітонька Семпронія. — Зате мені відомо, що вона ніколи не вистромлює носа з книжки, ніколи і пальцем не ворухне, щоби зробити хоч якусь хатню роботу, і що батько з матір'ю мало не моляться на неї. Їй піде на користь, якщо вона для різноманітності займеться чимось нормальним.

— Ох-ох! — забідкався дідусь Вільям. — Дякую, що попередила. Що ж, доведеться вжити деяких заходів.

— Неодмінно, — підтвердила тітонька Семпронія. — Та подбай, щоб у домі вистачало харчів. Я ще ніколи не бачила дівчини, яка би стільки їла. І при тому залишалася худющою, немов відьмина мітла. Це для мене незбагненно. Отже, я привезу її завтра, перш ніж прийдуть ельфи.

Вона обернулася і вийшла.

— Дякую, — слабким голосом промовив дідусь Вільям услід за її випростаною спиною.

— Ох-ох, ох-ох! — додав він, коли вхідні двері грюкнули. — Ну що ж. Гадаю, до родичів треба відчувати вдячність.

Чарліна, як не дивно, загалом теж була вдячна тітоньці Семпронії. Щоправда, за те, що її добровільно-примусово зробили доглядачкою старого хворого чарівника, якого вона ніколи не бачила, вона була вдячна значно менше.

— Хай би принаймні запитала мене! — раз у раз скаржилася вона матері.

— Думаю, вона знала, що тоді ти би відмовилася, моя люба, — врешті-решт відповіла пані Бейкер.

— Могла би відмовитися, — погодилася Чарліна, а тоді з ледь помітною усмішкою додала: — А могла б і не відмовитися.

— Люба, я не чекаю, що тобі це сподобається, — сказала пані Бейкер тремтливим голосом. — Це